

130

Nietige erkenning bekrachtigd; 'bezit van staat' kan leiden tot verkrijging Nederlander-schap.

Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten
en van Bonaire, Sint
Eustatius en Saba
20 maart 2020, SXM2018H00257,
ECLI:NL:OGHACMB:2020:46
(mr. Van den Enden, mr. Meijer, mr. De Boer)
Noot mr. H. de Voer

Nederlanderschap, vaststelling van. Erkenning, nietige. Bezit van staat.

[EVRM art. 8; RWN art. 17; BW art. 1:209]

Verzoeker is geboren in Sint Maarten uit een Dominicaanse moeder en is op 26 januari 1993 in Sint Maarten erkend door een man. Ten tijde van de erkenning had de man de Nederlandse nationaliteit en was gehuwd met een andere vrouw dan de moeder van verzoeker.

1. Het tot 15 januari 2001 in Sint Maarten geldende art. 330 lid 1 aanhef en onder b BW-NA (oud) bepaalde dat een erkenning nietig is indien zij is gedaan door een gehuwde man.

2. Voor een erkenning in Sint Maarten van vóór 1 januari 2001 geldt dat de werking van art. 8 EVRM wel in beginsel er toe kan hebben geleid dat tussen verzoeker en de man een familierechtelijke betrekking is ontstaan ten tijde van de erkenning – deze kwestie is in de onderhavige procedure niet aan de orde – maar dat deze niet tot het Nederlanderschap door de erkenning kan hebben geleid.

3. Blijkens de tweede prejudiciële beslissing (HR 20 december 2019, «JV» 2020/51, m.nt. De Groot, r.o. 2.7.1-2.8.3) kan 'bezit van staat' als kind van de man als bedoeld in art. 1:209 BW wel tot het Nederlanderschap leiden. De IND heeft dienaangaande gesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker met een zekere duurzaamheid heeft deelgenomen aan het maatschappelijk verkeer, op een wijze die erop duidt dat hij in een familiebetrekking stond ten opzichte van de man die

verzoeker erkend heeft. Het Hof acht deze conclusie en de gronden waarop zij berust juist en neemt deze over. Het beroep van verzoeker op 'bezit van staat' als kind van de man faalt.

4. Bekrachtiging van de nietige erkenning komt in het onderhavige geval wel in aanmerking. De man (vader van verzoeker) is in 1997 overleden. Daarmee is de nietigheidsgrond weggefallen. Het Hof stelt vast dat verzoeker het Nederlanderschap bezit vanaf 26 januari 1993.

1. [Verzoeker],
verzoeker,
wonende in Sint Maarten,
procederende in persoon,
andere belanghebbenden:
2. het Openbaar Ministerie van Sint Maarten,
3. de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Nederlandse Ministerie van Veiligheid en Justitie,
4. de Minister van Justitie van Sint Maarten,
5. de Minister van Algemene Zaken van Sint Maarten,
6. het Hoofd van de basisadministratie persoonsgegevens van Sint Maarten,
7. het Hoofd van de burgerlijke stand van Sint Maarten.

1. Verloop van de procedure

1.1. Bij op 30 november 2018 ter griffie van het Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten ingediend verzoekschrift ingevolge artikel 17 Rijkswet op het Nederlanderschap (hierna ook: RWNed), met producties, heeft verzoeker het Hof verzocht vast te stellen dat hij met ingang van de datum van zijn geboorte het Nederlanderschap bezit, met veroordeling van het Land Sint Maarten in de kosten.

1.2. In het verzoekschrift wordt de prejudiciële beslissing van 19 januari 2018, ECLI:NL:HR:2018:59, NJ 2018/227 (hierna te noemen: eerste prejudiciële beslissing) aan de orde gesteld, gegeven naar aanleiding van door het Hof gestelde prejudiciële vragen in de Sint Maartense zaak SXM2015H00024.

1.3. De Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Nederlandse Ministerie van Justitie en Veiligheid (IND) heeft een advies van 25 september 2019 gegeven.

1.4. Op 27 september 2019 heeft in Sint Maarten een zitting plaatsgevonden waarbij verzoeker in persoon is verschenen. De behandeling is aangehouden.

1.5. Op 14 november 2019 heeft wederom in Sint Maarten een zitting plaatsgevonden. Verzoeker is in persoon verschenen, vergezeld van zijn moeder [naam 1] en van zijn broer [naam 2]. Het Hof heeft uitgelegd dat het wachten is op een prejudiciële beslissing van de Hoge Raad op vragen die het Hof in twee andere zaken (CUR2018H00415 en CUR2018H00417) op 11 juni 2019 heeft gesteld. De beantwoording door de Hoge Raad zal ook relevant zijn in de onderhavige zaak.

1.6. Bij prejudiciële beslissing van 20 december 2019, ECLI:NL:HR:2019:2036 (hierna te noemen: tweede prejudiciële beslissing) heeft de Hoge Raad antwoord gegeven op de vragen.

1.7. De IND heeft een Aanvullend advies van 31 januari 2020, met producties, uitgebracht.

1.8. Op de zitting van 14 februari 2020 heeft verzoeker afgezien van het indienen van een memorie.

1.9. Beschikking is bepaald op heden.

2. Beoordeling

2.1. Uitgegaan wordt van de volgende feiten:

i. Verzoeker is op [geboortedatum] [geboortjaar] in Sint Maarten geboren uit een Dominicaanse moeder.

ii. Verzoeker is op 26 januari 1993 in Sint Maarten erkend door [de man] (hierna: de man).

iii. De man had ten tijde van de erkenning de Nederlandse nationaliteit en was toen gehuwd met een andere vrouw dan de moeder van verzoeker. Zijn huwelijk was gesloten in de Dominicaanse republiek en het bevolkingsregister en de burgerlijke stand van Sint Maarten zijn hiervan niet op de hoogte gekomen (pas omstreeks 2018 deed zijn weduwe van het huwelijk mededeling).

iv. De man is op [datum] 1997 overleden.

2.2. Verzoeker verzoekt in deze zaak op de voet van artikel 17 *Rijkswet op het Nederlanderschap* (hierna: *RwNed*) om vaststelling van zijn Nederlanderschap. Verzoeker heeft daartoe aangevoerd dat hij het Nederlanderschap heeft verkregen doordat hij door de man is erkend en de man ten tijde van die erkenning de Nederlandse nationaliteit had.

2.3. Ten tijde van de erkenning van verzoeker door de man (op 26 januari 1993) bepaalde artikel 4 lid 1 *RwNed* dat 'Nederlander wordt de minderjarige vreemdeling die door een Nederlander wordt erkend'. Thans volgt uit artikel 4 lid 2 en lid 4 *RwNed* dat een erkenning door een Nederlan-

der slechts onder aanvullende voorwaarden tot het Nederlanderschap leidt.

2.4. Het tot 15 januari 2001 in Sint Maarten geldende artikel 330 lid 1, aanhef en onder b, *BWNA* (oud) bepaalde:

1. Een erkenning is nietig, indien zij is gedaan: (...)

b. door een gehuwde man, wiens huwelijk meer dan 306 dagen voor de geboortedag van het kind is voltrokken;.

2.5. Voor zover verzoeker beoogt een beroep te doen op de bescherming van artikel 8 van het *Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden* (EVRM) wordt het volgende overwogen. In de tweede prejudiciële beslissing heeft de Hoge Raad ter verduidelijking van zijn eerste prejudiciële beslissing omtrent artikel 8 EVRM overwogen, in de zaak waarin de erkenning had plaatsgevonden in het buitenland:

2.6.3 (...)

(i) Het ongeclausuleerde erkenningsverbod van art. 330 lid 1, aanhef en onder b, *BWNA* (oud) moet naar hedendaagse maatstaven worden beschouwd als een ontoelaatbare inbreuk op het door art. 8 lid 1 EVRM beschermde recht op privéleven van de verwekker en op dat van het kind. (ii) Art. 8 EVRM kan meebrengen dat het ongeclausuleerde erkenningsverbod in een concreet geval buiten toepassing moet blijven.

(iii) Aan een erkenning die in het buitenland is gedaan vóór het tijdstip waarop art. 330 lid 1, aanhef en onder b, *BWNA* (oud) is vervallen (voor Curaçao, Sint Maarten en de BES-eilanden op 15 januari 2001, voor Aruba op 1 januari 2002), komen in Curaçao, Aruba, Sint Maarten en de BES-eilanden in beginsel rechtsgevolgen toe met ingang van het tijdstip waarop die wetsbepaling is vervallen.

(iv) Hetgeen hiervoor onder (iii) is overwogen, sluit niet uit dat aan een erkenning die in het buitenland is gedaan vóór het tijdstip waarop art. 330 lid 1, aanhef en onder b, *BWNA* (oud) is vervallen, in Curaçao, Aruba, Sint Maarten en de BES-eilanden rechtsgevolgen, zoals familierechtelijke rechtsgevolgen, toekomen met ingang van een tijdstip dat is gelegen vóór het tijdstip waarop die wetsbepaling is vervallen.

(v) Hetgeen hiervoor onder (iii) en (iv) is overwogen, laat onverlet dat art. 4 (oud en huidig) *RWN* in verbinding met art. 2 lid 1 (oud en huidig) *RWN* aldus moet worden uitgelegd dat geen nati-

onaliteitsrechtelijke gevolgen toekomen aan een in het buitenland verrichte erkenning die op het moment waarop zij werd gedaan in strijd was met art. 330 lid 1, aanhef en onder b, BWNA (oud), waardoor de erkenning daarvan in Curaçao, Aruba, Sint Maarten en de BES-eilanden afstuitte op de weigeringsgrond van de openbare orde. Een dergelijke buitenlandse erkenning leidt niet tot het Nederlanderschap: noch op het tijdstip waarop art. 330 lid 1, aanhef en onder b, BWNA (oud) is vervallen, noch op enig voordien gelegen tijdstip, noch op enig nadien gelegen tijdstip.

2.6.4 (...). Ook indien art. 8 EVRM ertoe dwingt om in een concreet geval het ongeclausuleerde erkenningsverbod van art. 330 lid 1, aanhef en onder b, BWNA (oud) buiten toepassing te laten, leidt dat naar huidig recht niet ertoe dat aan een in het buitenland verrichte erkenning die in strijd met dat erkenningsverbod is gedaan, op enig tijdstip het rechtsgevolg is verbonden van de verkrijging van het Nederlanderschap ingevolge art. 4 (oud en huidig) RWN.

2.6. Dit oordeel in de tweede prejudiciële beslissing betrof een erkenning in het buitenland. Voor een erkenning in Sint Maarten van vóór 1 januari 2001 geldt evenzeer dat de werking van *artikel 8 EVRM* wel in beginsel ertoe kan hebben geleid dat tussen verzoeker en de man een familierechtelijke betrekking is ontstaan ten tijde van de erkenning – deze kwestie is in de onderhavige procedure niet aan de orde – maar dat deze niet tot het Nederlanderschap door de erkenning kan hebben geleid.

2.7. Blijkens de tweede prejudiciële beslissing (rov. 2.7.1-2.8.3) kan ‘*bezit van staat*’ als kind van de man als bedoeld in artikel 1:209 BW wel tot het Nederlanderschap leiden. De IND heeft dienaangaande het volgende gesteld (Aanvullend advies van 31 januari 2020, p. 2-3):

Uit het verzoekschrift is niet gebleken van objectieve bewijsstukken die duiden op verzorging, opvoeding en onderhoud door de heer [verzoeker], die is overleden op 17 november 1997, toen verzoeker vier jaar oud was.

Mevrouw [naam 1] (moeder van verzoeker, [verzoeker]) was nimmer gehuwd met de heer [de man] (erkenner). De heer [de man] was immers tot aan zijn overlijden gehuwd met een andere vrouw, mevrouw [naam 3]. De heer [de man] kwam op 26 maart 1990 vanuit de Dominicaanse Republiek en werd ingeschreven op Sint Maarten

op het adres [adres 1]. Hij is overleden te Sint Maarten op [datum] 1997, adres [adres 2].

[verzoeker] stond sinds zijn komst vanuit de Dominicaanse Republiek op 26 januari 1993 steeds samen ingeschreven bij zijn moeder, mevrouw [naam 1]:

- op het woonadres [adres 3], en daarna:
- adres op 24-12-1993: [adres 4];
- adres op 22-11-2007: [adres 5];
- adres op 19-02-2013: [adres 6].

(...)

Gelet op het voorgaande was nooit sprake van samenwoning in gezinsverband. De heer [verzoeker] maakte aldus naar uiterlijke vorm kennelijk geen deel uit van het gezin van mevrouw [naam 1], die met haar Dominicaanse kinderen (waaronder [verzoeker]) woonde op andere adressen.

Twee kinderen van mevrouw [naam 1] zijn geboren in 1990 en 1993 te Sint Maarten, dus vóór en ná [verzoeker] ([geboortejaar]). Beide kinderen hebben de achternaam [naam 2], hetgeen duidt op een andere levenspartner van mevrouw [naam 1]. En een vierde kind van mevrouw [naam 1] werd geboren in [geboortejaar] te Sint Maarten uit een relatie met een onbekende man, en voert de geslachtsnaam [naam 1].

(...)

De vier kinderen van mevrouw [naam 1] zijn relatief kort na elkaar geboren en hebben dus een verschillende of onbekende vader. Deze vaders woonden niet samen in gezinsverband met mevrouw [naam 1] en haar kinderen, waardoor in de maatschappij een diffuus beeld kan bestaan over de vader van elk kind.

Gelet op deze feiten en omstandigheden in onderlinge samenhang kan niet worden aangenomen dat [verzoeker] met een zekere duurzaamheid heeft deelgenomen aan het maatschappelijk verkeer, op een wijze die er naar zijn uiterlijke vorm op duidt dat hij in een familiebetrekking stond ten opzichte van de heer [de man] [verzoeker].

2.8. Het Hof acht deze conclusie en de gronden waarop zij berust juist en neemt deze over. Het beroep van verzoeker op ‘*bezit van staat*’ als kind van de man faalt.

2.9. Bekrachtiging van de nietige erkenning komt in het onderhavige geval wel in aanmerking. De Hoge Raad overwoog dienaangaande in zijn tweede prejudiciële beslissing:

2.9.1 De Hoge Raad heeft eerder beslist dat de erkenning van een kind die nietig is op grond van schending van het erkenningsverbod van art. 330

lid 1, aanhef en onder b, BWNA (oud), kan worden bekrachtigd op de voet van art. 3:58 lid 1 in verbinding met art. 3:59 BWC (gelijkluidend aan art. 3:58 lid 1 en 3:59 BW).⁸ Daarbij is tevens aanvaard dat indien door bekrachtiging van de erkenning het vaderschap van de erkenner komt vast te staan, diens Nederlanderschap ertoe leidt dat het door hem in het buitenland erkende kind het Nederlanderschap verkrijgt. [noot 9: HR 30 januari 2015, ECLI:NL:HR:2015:186, rov. 3.6]

2.9.2 Indien sprake is van een in het buitenland gedane erkenning in strijd met het erkenningsverbod van art. 330 lid 1, aanhef en onder b, BWNA (oud), vindt de hiervoor in 2.9.1 bedoelde verkrijging van het Nederlanderschap die is verbonden aan de bekrachtiging van de erkenning, van rechtswege plaats op het tijdstip van de erkenning die in de buitenlandse geboorteakte is vermeld. Ook hieraan staat niet in de weg hetgeen de Hoge Raad heeft geoordeeld in de hiervoor in 2.6.2 aangehaalde overwegingen in zijn uitspraak van 19 januari 2018. De bekrachtiging heeft immers terugwerkende kracht tot het tijdstip waarop de erkenning van het kind in het buitenland is gedaan, zodat die erkenning vanaf dat tijdstip als steeds rechtsgeldig moet worden aangemerkt. In dat geval berust het rechtsgevolg van de verkrijging van het Nederlanderschap op het tijdstip van de in het buitenland gedane erkenning op de toepassing van art. 3:58 lid 1 BWC in verbinding met art. 3:59 BWC en de art. 4 en 2 lid 1 (oud en huidig) RWN, en is dat rechtsgevolg door de wetgever dus aanvaard.

2.10. De man (vader van verzoeker) is op [datum] 1997 overleden. Daarmee is de nietigheidsgrond weggevallen. Geen van de onmiddellijk belanghebbenden heeft zich in het tijdvak tussen het verrichten van de onderhavige rechtshandeling (de erkenning) en de vervulling van een voor haar geldigheid gesteld wettelijk vereiste (dat de man niet is gehuwd met een ander dan de moeder) (en overigens ook niet in de periode tot 15 januari 2001) op de nietigheid beroepen of zich gedragen op een wijze die onverenigbaar is met de geldigheid van de erkenning. Voorwaarde is niet dat het bevolkingsregister en de burgerlijke stand van Sint Maarten van het een of ander op de hoogte waren en zij de geldigheid ook effectief hebben kunnen betwisten. De enkele afwezigheid van contraire gedragingen is voldoende (vgl. HR 28 november 2014, ECLI:NL:HR:2014:3460 rov. 3.6.2). Voor bekrachtiging in de zin van artikel

3:58 lid 1 BW-SXM is niet vereist een op herstel van het gebrek gerichte rechtshandeling; ook een 'bloot rechtsfeit' als een overlijden kan er toe leiden. Aldus moet worden geoordeeld dat de nietige erkenning op grond van de artikelen 3:58 lid 1 BW-SXM en 59 BW-SXM is bekrachtigd en op de door de Hoge Raad in de aangehaalde overwegingen 2.9.1 en 2.9.2 omschreven wijze tot verkrijging van het Nederlanderschap heeft geleid.

2.11. Uit het voorgaande volgt dat het verzoek moet worden ingewilligd.

3. Beslissing

Het Hof stelt vast dat verzoeker het Nederlanderschap bezit vanaf 26 januari 1993.

NOOT

Op 20 maart 2020 heeft het Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba (hierna: het Gemeenschappelijk Hof) in vier verschillende maar vergelijkbare zaken uitspraak gedaan over de Nederlandse nationaliteitspositie van personen die zijn erkend door een gehuwde Nederlandse man.¹ De vraag in deze vier zaken was of het Nederlanderschap alsnog was verkregen door bezit van staat, bekrachtiging dan wel wetgeving in het geval van een nietige erkenning. Sinds 1 april 2014 kan een met een andere vrouw gehuwde Nederlandse man een kind erkennen waardoor het kind niet alleen in familierechtelijke betrekking met de man komt te staan maar ook het Nederlanderschap verkrijgt op grond van art. 4 Rijkswet op het Nederlanderschap (RWN). Voor die tijd was een dergelijke erkenning nietig want in strijd met de openbare orde. In alle zaken ging het om erkenningen die lang geleden hadden plaatsgevonden, in de jaren negentig van de vorige eeuw en een zelfs al in 1961. Over die erkenning van bijna zestig jaar geleden² en alles wat daarbij komt kijken schreef Hans UI-

- 1 Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba 20 maart 2020, ECLI:NL:OGHACMB:2020:42, ECLI:NL:OGHACMB:2020:45, ECLI:NL:OGHACMB:2020:46 en ECLI:NL:OGHACMB:2020:47.
- 2 Gemeenschappelijk Hof van Justitie, 20 maart 2020, ECLI:NL:OGHACMB:2020:42.

rich Jessurun d'Oliveira een zeer lezenswaardig artikel: 'Over civiel bezit van staat en nationaliteit – Laat de oude koeien in de sloot'.³ Eerder verscheen een noot van Gerard-René de Groot bij de beantwoording van de prejudiciële vragen die voorafgingen aan deze uitspraken van het Gemeenschappelijk Hof.⁴ Hierin geeft hij een duidelijk overzicht van de relevante jurisprudentie die heeft geleid tot het standpunt dat een nietige erkenning toch als geldig kan worden aangemerkt waardoor het kind Nederlander is geworden als er strijd is met art. 8 EVRM, als er bezit van staat wordt vastgesteld of door bekrachtiging.

Wat is bekrachtiging? Art. 3:58 lid 1 BW luidt: 'Wanneer eerst na het verrichten van een rechtshandeling een voor haar geldigheid gesteld wettelijk vereiste wordt vervuld, maar alle onmiddellijk belanghebbenden die zich op dit gebrek hadden kunnen beroepen, in de tussen de handeling en de vervulling van het vereiste liggende tijdsruimte de handeling als geldig hebben aangemerkt, is daarmee de rechtshandeling bekrachtigd.'

Dit betekent dat voor een geldige bekrachtiging nodig is dat er een rechtshandeling is verricht waardoor er op enig moment aan alle wettelijke voorschriften wordt voldaan en dat geen van de belanghebbenden in de tijd tussen het bestaan van de nietige erkenning en het verrichten van de rechtshandeling een beroep heeft gedaan op de nietigheid van de erkenning. Denk bijvoorbeeld aan de situatie dat de erkenner gaat scheiden van de andere vrouw, waardoor nu wel aan de voorwaarden voor erkenning wordt voldaan.⁵ Wat is er nou bijzonder aan deze uitspraak?⁶ De casus is als volgt. De verzoeker is in 1993/1994 geboren in Sint Maarten uit een Dominicaanse moeder. Hij is op 26 januari 1993 in Sint Maarten erkend door een Nederlandse man terwijl deze man getrouwd was met een andere vrouw dan zijn moeder. Het huwelijk was in de Dominicaan-

se Republiek gesloten. De Nederlandse erkenner is in 1997 overleden.

Tot nu toe heeft de Hoge Raad geoordeeld dat de erkenning geheel kan worden door middel van bekrachtiging als er een rechtshandeling wordt verricht waardoor het beletsel voor een geldige erkenning is vervallen.⁷

Wat opvalt aan deze uitspraak is dat het Gemeenschappelijke Hof ervan uitgaat dat een nietige erkenning niet alleen kan worden geheel door een rechtshandeling maar ook door een bloot rechtsfeit, zoals het overlijden van de erkenner. Het Gemeenschappelijk Hof stelt namelijk dat door het overlijden van de erkenner het beletsel voor een geldige erkenning is komen te vervallen waardoor de erkenning achteraf gezien toch geldig is geworden en nationaliteitsgevolg had vanaf de datum van de erkenning.

In r.o. 2.9.2 herhaalt het Gemeenschappelijk Hof het standpunt van de Hoge Raad dat het Nederlandschap dat verbonden is aan bekrachtiging van een nietige erkenning terugwerkt tot het tijdstip van de erkenning. In r.o. 2.10 oordeelt het Gemeenschappelijk Hof dan eenvoudigweg dat door het overlijden van de erkenner⁸ de nietigheidsgrond is weggefallen. Tussen het moment van de erkenning en het overlijden van de erkenner heeft geen van de betrokkenen zich op de nietigheid van de erkenning beroepen of zich gedragen op een wijze die onverenigbaar is met de geldigheid van de erkenning. Vervolgens stelt het Gemeenschappelijk Hof: 'Voor bekrachtiging in de zin van artikel 3:58 lid 1 BW is niet vereist een op herstel van het gebrek gerichte rechtshandeling; ook een bloot rechtsfeit als een overlijden kan ertoe leiden.'

Het is jammer dat het Gemeenschappelijk Hof zijn standpunt niet verder motiveert. Kennelijk neemt het Gemeenschappelijk Hof aan dat de kern van bekrachtiging is dat het beletsel moet zijn weggefallen en vindt het Hof het minder belangrijk hoe dit is gebeurd. De Hoge Raad heeft tot nu toe geoordeeld dat een rechtshandeling nodig is om een nietige erkenning te kunnen helen.

3 Hans Ulrich Jessurun d'Oliveira, *A&MR* 2020/5, p. 229-234.

4 HR 20 december 2019, ECLI:NL:HR:2019:2036, «JV» 2020/51.

5 Zie ook de noot van Kidjan en Van Houwelingen in «JV» 2020/100.

6 Gemeenschappelijk Hof 20 maart 2020, ECLI:NL:OGHACMB:2020:46.

7 HR 30 januari 2015, ECLI:NL:HR:2015:179 en HR 30 januari 2015, ECLI:NL:HR:2015:186. Zie ook de noot van G.R. De Groot in «JV» 2015/138.

8 Door het Gemeenschappelijk Hof hier overigens aangeduid als 'vader van verzoeker'.

Het standpunt van het Gemeenschappelijk Hof zou kunnen worden onderbouwd met het argument dat heling van een gebrekkige rechtshandeling door een bloot rechtsfeit mogelijk is op grond van convalescentie. Door rechtsgeleerden is bepleit dat dit een andere rechtsfiguur is dan bekrachtiging maar wel vergelijkbaar.⁹ Het is de vraag of de Hoge Raad de lijn van het Gemeenschappelijk Hof zal gaan volgen. De tijd zal het leren.

mr. H. de Voer
Advocaat bij Everaert Advocaten Immigration
Lawyers, Amsterdam

131

Nareis pleegkinderen, in het licht van arrest E. mag van de staatssecretaris meer individueel onderzoek worden verwacht.

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
1 april 2020, 201905179/1/V1,
ECLI:NL:RVS:2020:981
(mr. Verheij, mr. Wissels, mr. Kuijer)
Noot mr. drs. C.J. Ullersma, deze noot heeft betrekking op «JV» 2020/131 en «JV» 2020/132.

Gezinshereniging, nareis. Machtiging tot voorlopig verblijf. Pleegkinderen. Bewijsrecht. Onderzoeksplicht. Documenten, authenticiteit. Ethiopië.

[Vw 2000 art. 28]

Twee minderjarige vreemdelingen wier biologisch ouders zijn overleden beogen in het kader van nareis verblijf bij hun gestelde pleegvader. De SvJ&V heeft de afwijzing van de aanvraag onder meer gebaseerd op de conclusie van het onderzoek van Bureau Documenten (BD) en heeft daarom geen waarde gehecht aan de districtsrechtbankuitspraak in Ethiopië. Tevens heeft de SvJ&V zich op het standpunt gesteld dat uit de districtsrechtbankuitspraak niet blijkt wie wanneer voor de vreemdelingen heeft gezorgd en waarom. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat de SvJ&V terecht geen aanleiding heeft gezien om nader onderzoek te doen naar de gestelde pleegouder-pleegkindrelatie. Het gaat hier om een eerste aanvraag en BD heeft de authenticiteit van de districtsrechtbankuitspraak weliswaar niet kunnen beoordelen, maar daarmee heeft het de authenticiteit ervan niet uitgesloten (vergelijk ABRvS 19 mei 2004, «JV» 2004/276, m.nt. Schuurmans). Ook heeft de SvJ&V de informatie in de districtsrechtbankuitspraak niet betwist. Pas nadat de SvJ&V de vreemdelingen vroeg om de pleegouder-pleegkindrelatie aannemelijk te maken, heeft de echtgenote van referent een verzoek om toewijzing van het gezag bij de Ethiopische rechtbank ingediend. De SvJ&V heeft in dit

9 Door o.a. Hijma en Potjewijd wordt een onderscheid gemaakt tussen situaties waarin het met de aanvankelijk ongeldige rechtshandeling beoogde rechtsgevolg intreedt door een daarop gerichte rechtshandeling, de 'bekrachtiging', en gevallen waarin het aanvankelijk ongeldige vereiste alsnog wordt vervuld als gevolg van het intreden van een bloot rechtsfeit. Deze tweede vorm duiden zij aan als 'convalescentie'. Hijma 1988, p. 364, 375; Potjewijd 1998, p. 6, die aldaar (noot 11) ook een overzicht geeft van de door een aantal anderen gebezigde terminologie.